

Търново и не ходяха въ тоя град тъй често ни поповетѣ, ни чорбаджиитѣ на селото, нemoжаха тъй лесно и тъй за скоро да си изиграйт играта както другадѣ. Тѣ подкачиха да пишжт писма за да ме испждят, но положението ми бѣше таквози щото писмата им не дѣйствуваха тъй прямо за изгонванъето ми. На поповетѣ, които бѣха двама и незнаяха нищо от черковен ред, трѣбвах им за в' черква и тѣ си струваха углушки на владиковитѣ писма. Чорбаджиитѣ не се толкоз мѣсяха, защото от селото нищо не плащаха, тъй като бѣх нѣкак частен учител на 13 - 15 дѣтца, които ме храняха по ред. Сега тога от черковнитѣ дископи ми даваха по нѣкоя пара за харч, а испослѣ кой и как щеше да ми се доплаща за това малко и мислях. Аз гледах само да се задържж и застож на едно мѣсто, но не така мислял Неофит, а особенно писар'я му Костаки.

В'остояние на един мѣсец, като видѣха че не може с' писма и поржки да ме изгнѣздат из Бѣла, една вечер ето ти че ясакията Ибриям, сжщий койго беше ме запираа прѣди двѣ години, се отзова в' Бѣла с' писмо до чорбаджиитѣ и поповетѣ от владиката за мене да ме пратят в' Търново с' сжщий ясакия, защото владиката иска да види тая работа: защо съм се намѣсил аз да давам вули. Аз се расправях и доказвах че вули не съм давал, че всичко дѣто съм се намѣсил в' работата на вулитѣ е, че съм писал по исканъето на одного от поповетѣ да расправж на митрополията по грѣцки: какъв е родът на нѣкой момък и нѣкоя мома за които искали вула от попа да ги вѣнчяет. Поп'а бил забравил да подпише писмото, та и аз не бѣх го подписал, това и сам поп'а потвърдѣваше; но кой питаше попа, или мене! . . . Ибриям настояваше че владиката ме иска и толкоз. Кон не можах да намѣрж; намѣрих най-послѣ един нищо и никакъв и той самар нѣма. От тук, от там намѣрих едно сѣдло и то голѣмо. Ибриям не чака да търсеж друго, или това нѣкак да направж като да не утрепва коня. Понагласих го както можах, взесѣднжх го и трыгнжх. Вздихми до Трембеш. дѣто съгледах че сѣдлото утрепало коня на прѣдницата и стара нѣкоя рана що имал беше се отворила на ново. Оставям сѣдлото тамо, мѣтам кожухчето от гърб'а си на гърб'а на коня и така на разсѣдлица качам се да вървим, т. е. да ѣхам, но едвам с' зор можах да стигнж до